

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У. 18710/17
Дана 10.01.2019. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Радојке Маринковић, председника већа, Вере Маринковић и Ксеније Ивановић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца _____ из Панчева, ул. Фрање Огулинца бр. 1/19, кога заступа _____, адвокат из Панчева, ул. Мите Топаловића бр. 6, против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање - Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Покрајинског фонда Нови Сад, Житни трг број 3, ради поништаја решења број: 30-02/181.84-68480 од 25.10.2017. године, у предмету пензијском, у нејавној седници већа одржаној дана 10.01.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање-Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Покрајинског фонда Нови Сад, број: 30-02/181.84-68480 од 25.10.2017. године и **ПРЕДМЕТ ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Панчево, број: 38-181.84-68480 од 06.09.2017. године, којим је одбијен захтев тужиоца за усклађивање пензије за јануар 2008. године за 4,21% почев од 01.01.2008. године.

Тужбом поднетом Управном суду дана 08.12.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводима тужбе указује да тужени прихвата наводе првостепеног органа да је тужиоцу већ усклађена пензија за 2007. годину, повећањем вредности бода за 4,21% по одлуци министра одбране из марта 2007. године, која представља део ванредног усклађивања пензије за 2007. годину, те да оваквим решавањем није уопште решено о захтеву тужиоца. Ово јер није спорно да је тужиоцу пензија усклађена за 4,21% од 01.01.2008. године одлуком министра одбране која је објављена у Службеном војном листу број 13/2008 и за још 6,57% по одлуци Владе Србије – закључка од 30.10.2015. године, чиме

је обезбеђено укупно ванредно усклађивање пензије за 2007. годину у проценту од 11,06%. Међутим, као корисник пензије тужилац није тражио да му се пензија ванредно усклади за 4,21% јер тај део ванредног усклађивања већ је добио још у априлу 2008. године. Истиче да је у овом поступку захтевао да му филијала Фонда ПИО Панчево донесе решење о другом редовном усклађивању пензије за 2007. годину за 4,21% које редовно усклађивање као корисник војне пензије није никада добио. Позивајући се на одредбе Уредбе о платама и другим, новчаним примањима професионалних војних и цивилних лица у војсци Србије и Црне Горе и одредбу члана 261. Закона о Војсци Југославије, тужилац сматра да му припада право на друго редовно усклађивање за 2007. годину у износу од 4,21%, наводи да до сада није подносио захтев за доношење решења о другом редовном усклађивању пензије за 2007. годину, јер је веровао да је ово повећање извршено по одлуци министра одбране и исплаћено у априлу, али како је из одлука по тужбама за ванредно усклађивање јасно да ово повећање за 4,21% није друго редовно повећање за 2007. годину, већ део ванредног усклађивања пензија од 11,06%, то сматра да тужени није одговорио на наводе жалбе, да се није бавио предметом овог управног поступка, а да првостепени орган уопште није решио његов захтев, чиме су повређене одредбе Закона о општем управном поступку. Предложио је да суд уважи тужбу и поништи оспорени управни акт и предмет врати надлежном органу са обавезујућим упутством да жалбу усвоји и донесе захтевано решење одругом редовном усклађивању пензије за 2007. годину те да обавеже туженог да тужиоцу надокнади трошкове подношења тужбе за састављање тужбе 660 поена односно 550 поена помножено са вредношћу поена на дан доношења одлуке по важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката увећани за 20% ПДВ-а обзиром да је пуномоћник тужиоца обвезник пореза на додату вредност.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења, произилази да је тужилац дана 04.07.2017. године, првостепеном органу, поднео захтев којим је тражио друго редовно усклађивање пензије за 2007. годину, повећањем вредности бода за додатних 4,21% почев од 01.01.2008. године. Првостепени орган је ожалбеним решењем од 06.09.2017. године, одбио захтев тужиоца уз образложење да је усклађивање пензије за 2007. годину за 4,21% почев од 01.01.2008. године већ извршено односно да је урачунато у ванредно усклађивање пензије од 11,06%, за који проценат су усклађене пензије свим корисницима пензија по Закону о пензијском и инвалидском осигурању, због чега је захтев за додатно усклађивање пензије за јануар за 4,21% одбијен као неоснован. У поступку по жалби тужени орган је оспореним решењем од 25.10.2017. године, одбио жалбу тужиоца као неосновану, уз образложење да је усклађивање пензије за 2007. годину за 4,21% почев од 01.01.2008. године извршено, односно урачунато у ванредно усклађивање пензије од 11,06%, за који проценат су усклађене пензије свим корисницима пензија по Закону о пензијском и

инвалидском осигурању и због чега оцењује да је првостепени орган правилно одбио као неоснован захтев тужиоца за додато усклађивање пензије за јануар 2008. године, за 4,21%, па је применом одредбе члана 170. став 1. Закона о општем управном поступку одлучио као у диспозитиву.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да тужилац основано тужбом указује да су тим решењем повређена правила поступања, која су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари. Ово јер се из списка и допуне списка коју је тужени доставио по налогу суда, види да је тужилац указивао у жалби, а које наводе понавља и у тужби, да је у овом поступку захтевао да му филијала Фонда ПИО Панчево донесе решење о другом редовном усклађивању пензије за 2007. годину за 4,21% које редовно усклађивање као корисник војне пензије није никада добио, а да првостепени орган у ожалбеном решењу даје разлоге из којих произлази да је поменуто усклађивање од 4,21% урачунато у ванредно усклађивање пензије од 11,06%, те да је оваквим решењем првостепени орган повредио Закон о општем управном поступку, јер уопште није решио захтев тужиоца. Како је у управном поступку покренутом по захтеву странке, предмет поступка оно што странка тражи, то је тужени орган пропуштајући да у оспореном решењу оцени ове жалбене наводе, поступио супротно члану чланом 168. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр.18/16), којим је прописано да другостепени орган испитује постојање разлога за побијање решења који су наведени у жалби, а која повреда је од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који упућују на одлуку из диспозитива и правилност закључка туженог органа да је ожалбено решење правилно и на закону засновано, те да су испуњени услови прописани одредбом члана 170. став 1. Закона о општем управном поступку да се жалба одбије.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде на основу одредбе члана 40. став 2. и члана. 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим што је тужени везан примедбама суда изнетим у овој пресуди у складу са одредбом члана 69. став 2. истог Закона.

Суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора будући да износ трошкова које странка тражи није опредељен сходно одредби члана 163. став 2. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...87/18) која се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је на основу одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, сходном применом члана 150. и 153. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.01.2019. године, 15 У.18710/17

Записничар
Небојша Симић, с.р.

Председник већа-судија
Радојка Маринковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

